

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 16 grudnia 2022 r.

Pozycja 207

POSTANOWIENIE z dnia 16 września 2022 r. Sygn. akt Ts 40/21

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Bartłomiej Sochański,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej S.W. o zbadanie zgodności:

art. 53 § 2b w związku z art. 52 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, ze zm.) w związku z art. 37 § 1 i 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, ze zm.), rozumianych w ten sposób, że „warunkiem dopuszczalności skargi do sądu administracyjnego na przewlekłość postępowania prowadzonego na podstawie przepisów k.p.a., jest wniesienie ponaglenia w toku postępowania, którego prowadzenie w sposób przewlekły kwestionuje się w skardze”, z art. 2, art. 31 ust. 3 i art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 23 lutego 2021 r. (data nadania) S.W. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru, wystąpił z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego.

W piśmie z 10 października 2012 r. skarżący wniósł o ustalenie warunków zabudowy dla inwestycji realizowanej na działkach położonych w miejscowości S. Decyzją z 28 czerwca 2013 r. (znak: [...]). Wójt Gminy T. (dalej: Wójt) odmówił uwzględnienia wniosku.

Po zakończeniu postępowania administracyjnego skarżący wystąpił do Samorządowego Kolegium Odwoławczego (dalej: SKO) z ponagleniem, o którym mowa w art. 37 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, ze zm.: dalej: k.p.a.), natomiast po stwierdzeniu przez ten organ, że jest ono nieuzasadnione, złożył w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w P. (dalej: WSA) skargę na bezczynność i przewlekłe prowadzenie postępowania przez Wójta w sprawie zakończonej jego decyzją z 28 czerwca 2013 r. Domagał się w niej wymierzenia organowi grzywny oraz zasądzenia kosztów postępowania.

Wyrokiem z 28 listopada 2018 r. (sygn. akt [...]) WSA stwierdził, że Wójt dopuścił się przewlekłego prowadzenia postępowania, oraz że prowadzenie postępowania nie miało miejsca z rażącym naruszeniem prawa. W pozostałym zakresie WSA oddalił skargę, orzekł także o kosztach postępowania.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku WSA wniósł Wójt. Postanowieniem z 13 listopada 2020 r. (sygn. akt [...]) Naczelny Sąd Administracyjny (dalej: NSA) uchylił zaskarżony wyrok i odrzucił skargę (na przewlekłe prowadzenie postępowania), orzekł także o kosztach postępowania.

Skarżący twierdzi, że zakwestionowane w skardze konstytucyjnej przepisy, rozumiane w sposób przedstawiony w postanowieniu składu siedmiu sędziów NSA z 2 września 2020 r. (sygn. akt II OSK 3732/18), a co za tym idzie także w orzeczeniu, w związku z którym wniósł skargę do Trybunału, naruszają prawo do sądu. Ograniczają bowiem możliwość uzyskania prejudykatu niezbędnego do wniesienia pozwu do sądu powszechnego z roszczeniem o zapłatę odszkodowania przeciwko jednostce samorządu terytorialnego w oparciu o art. 417¹ § 3 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1740, ze zm.).

Do skargi konstytucyjnej nie dołączono żadnego orzeczenia.

Prezes Trybunału Konstytucyjnego zarządzeniem z 12 marca 2021 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 19 marca 2021 r.), na podstawie art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK), wezwał skarżącego do doręczenia odpisów lub poświadczonych przez pełnomocnika skarżącego za zgodność z oryginałem kopii (wraz z czterema kopiami) wyroku WSA z 28 listopada 2018 r. (sygn. akt [...]) oraz postanowienia NSA z 13 listopada 2020 r. (sygn. akt [...]). Skarżący został także zobowiązany do udokumentowania daty doręczenia mu powyższego orzeczenia NSA.

Skarżący, 26 marca 2021 r. (data nadania), usunął tylko część braków formalnych. W zakresie pozostałych sformułował wnioski o przedłużenie terminu do ich usunięcia o 30 dni.

Sędzia Trybunału Konstytucyjnego zarządzeniem z 15 grudnia 2021 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 7 stycznia 2022 r.), na podstawie art. 166 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 1575, ze zm.; dalej: k.p.c.) w związku z art. 36 u.o.t.p.TK przedłużył o 14 dni od dnia doręczenia zarządzenia termin do usunięcia przez skarżącego – wskazanych w zarządzeniu Prezesa Trybunału Konstytucyjnego z 12 marca 2021 r. – braków formalnych skargi.

W terminie określonym w zarządzeniu do Trybunału nie wpłynęło żadne pismo procesowe.

Zarządzeniem z 22 lutego 2022 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 1 marca 2022 r.), sędzia Trybunału Konstytucyjnego na podstawie art. 61 ust. 3 u.o.t.p.TK, wezwał skarżącego do: wskazania, które jego konstytucyjne wolności lub prawa, wyrażone w art. 2, art. 31 ust. 3 i art. 45 ust. 1 Konstytucji, zostały naruszone przez zakwestionowane w skardze konstytucyjnej art. 53 § 2b w związku z art. 52 § 2 p.p.s.a. w związku z art. 37 § 1 i 3 k.p.a.; dokładnego wyjaśnienia, w jaki sposób zaskarżone przepisy, w zakresie określonym w skardze konstytucyjnej, naruszają wolności lub prawa skarżącego; oraz do uzasadnienia zarzutu niekonstytucyjności zakwestionowanych w skardze przepisów, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie. Skarżący został także zobligowany do: doręczenia odpisu lub poświadczonej za zgodność z oryginałem kopii (wraz z czterema kopiami) postanowienia SKO wydanego po rozpoznaniu ponaglenia skarżącego złożonego w sprawie zakończonej decyzją Wójta z 28 czerwca 2013 r. (nr [...]) oraz postanowienia NSA z 13 listopada 2020 r. (sygn. akt [...]), a także udokumentowania daty doręczenia pełnomocnikowi skarżącego postanowienia NSA.

W ustawowym terminie do Trybunału Konstytucyjnego nie wpłynęło żadne pismo procesowe.

W piśmie z 19 kwietnia 2022 r. (data nadania) skarżący poinformował Trybunał o zaginięciu reprezentującego go w sprawie pełnomocnika procesowego, w związku z tym sędzia Trybunału Konstytucyjnego, zarządzeniem z 10 maja 2022 r. (doręczonym skarżącemu 17 maja 2022 r.), zwrócił się do niego o wyznaczenie nowego pełnomocnika w sprawie. Skarżący nie wykonał zarządzenia.

Trybunał *ex officio* powziął wiadomość o śmierci reprezentującego skarżącego radcy prawnego, dlatego postanowieniem z 11 lipca 2022 r. zawiesił postępowanie na okres 30 dni w celu wskazania nowego pełnomocnika.

W wyznaczonym terminie skarżący nie ustanowił pełnomocnika, w związku z tym Trybunał, postanowieniem z 16 września 2022 r., podjął zawieszone postępowanie.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

Skarga konstytucyjna jest sformalizowanym środkiem ochrony konstytucyjnych wolności i praw. Jej merytoryczne rozpoznanie jest uzależnione od spełnienia warunków wynikających zarówno z art. 79 ust. 1 Konstytucji, jak i przepisów ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK).

Zgodnie z art. 61 ust. 3 u.o.t.p.TK, jeżeli skarga nie spełnia wymagań przewidzianych w tej ustawie, a usunięcie braków jest możliwe, wyznaczony sędzia Trybunału wydaje zarządzenie, w którym wzywa do ich usunięcia w terminie 7 dni od dnia doręczenia zarządzenia.

W sprawie będącej przedmiotem niniejszego rozpoznania, pomimo prawidłowego doręczenia (data doręczenia: 1 marca 2022 r.) pełnomocnikowi skarżącego zarządzenia sędziego Trybunału, braki skargi nie zostały usunięte.

Okoliczność ta jest – zgodnie z art. 61 ust. 4 pkt 2 u.o.t.p.TK – podstawą odmowy nadania analizowanej skardze dalszego biegu.

W tym stanie rzeczy Trybunał postanowił jak na wstępie.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.